

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2023 r. – Angelidis/Parlament**(Sprawa T-49/23)**

(2023/C 127/58)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Angel Angelidis (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. Maes i J.-N. Louis)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 15 lipca 2022 r. nakładającej na skarżącego karę dyscyplinarną;
- usunięcie tej decyzji z akt osobowych skarżącego;
- zwrot skarżącemu kwot potrąconych z tego tytułu z jego emerytury, wraz z odsetkami za zwłokę od daty pierwszego potrącenia;
- zasądzenie od Parlamentu na rzecz skarżącego zadośćuczynienia i odszkodowania w wysokości 50 000 EUR za wyrządzoną mu poważną krzywdę i szkodę majątkową, w tym za ingerencję w spokój życia rodzinnego skarżącego, podczas gdy ten ostatni musiał wspierać swoją małżonkę cierpiącą na poważną chorobę;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej. Skarżący podnosi, że opieka nad jego synem, który osiągnął pełnoletność, nie została powierzona matce ani przez właściwy organ, ani na podstawie przepisu ustawowego. W rezultacie skarżący uważa, że Parlament był zobowiązany do dalszego wypłacania mu dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 1 lit. a) i b) wniosków szefów administracji nr 274/15. Skarżący podnosi, że na mocy przywołanych wyżej przepisów Parlament powinien był przyjąć domniemanie o rzeczywistym łożeniu na utrzymanie jego syna i nie powinien był zażądać wykazania tego rzeczywistego łożenia na utrzymanie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że skarżący nie został wysłuchany przed wymierzeniem mu kary dyscyplinarnej i że sekretarz generalny Parlamentu w sposób oczywisty nie był bezstronny.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2023 r. – Alan i in./Komisja**(Sprawa T-69/23)**

(2023/C 127/59)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Alan Srl (Zinasco, Włochy), Evergreen Italia Srl (Mediolan, Włochy), Agrorisorse Srl (Bergamo, Włochy), Azienda Agricola Allevi Srl (Sannazzaro de' Burgondi, Włochy) (przedstawiciele: P. Ferraris i E. Robaldo oraz F. Trolli, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2022) 8645 wersja ostateczna z dnia 2 grudnia 2022 r. zatwierdzającej włoski plan strategiczny WPR na lata 2023–2027 w zakresie wsparcia unijnego z Europejskiego Funduszu Gwarancji Rolnej i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w zakresie, w jakim określając interwencje związane ze zobowiązaniami w dziedzinie środowiska i klimatu, uzależnia otrzymanie płatności od zakazu rolniczego wykorzystania osadów organicznych i wszelkich innych odpadów poddanych recyklingowi w ramach operacji R10 w rozumieniu części IV dekretu ustawodawczego nr. 152/2006 i wymaga wyłącznego stosowania nawozów uznanych na mocy rozporządzenia (UE) 2019/1009 i/lub nawozów organicznych, których składniki są w nim zawarte.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) 2021/2115⁽¹⁾ oraz komunikatu Komisji Europejskiej „Zapewnienie dostępności i przystępności cenowej nawozów – COM(2022) wersja ostateczna” z dnia 9 listopada 2022 r.
 - Rozporządzenie (UE) 2021/2115 w sprawie przyznawania dotacji rolnych nie zawiera żadnego przepisu zakazującego stosowania osadów organicznych i produktów z nich otrzymany. Wręcz przeciwnie, ich stosowanie w ramach WPR jest promowane przez Komisję Europejską, która ostatnio wyraźnie opowiedziała się za stosowaniem osadów w rolnictwie w komunikacie „Zapewnienie dostępności i przystępności cenowej nawozów – COM(2022) 590 wersja ostateczna” z dnia 9 listopada 2022 r.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia dyrektywy 2008/98/WE⁽²⁾, dyrektywy (UE) 2018/851⁽³⁾, zasad gospodarki cyrkularnej, dyrektywy 86/278/EWG⁽⁴⁾ oraz rozporządzenia (UE) 2019/1009⁽⁵⁾ z dnia 5 czerwca 2019 r.
 - Ogólny zakaz stosowania osadów organicznych i pochodzących z nich nawozów w drodze odzysku w rolnictwie, zawarty w zatwierdzonym przez Komisję krajowym planie strategicznym WPR na lata 2023–2027, a w konsekwencji dyskryminacja tego zastosowania w porównaniu z nawozami w rozporządzeniu (UE) 2019/1009, jest w oczywisty sposób sprzeczny z modelem rozwoju istniejącym obecnie na szczeblu wspólnotowym, który opiera się na „gospodarce obiegowej” i odzyskiwaniu odpadów do produkcji energii, również w celu ochrony zasobów naturalnych. Nie uwzględnia się faktu, że rozporządzenie (UE) 2019/1009 nie jest obecnie w większości stosowane we Włoszech, ani tego, że nie uchyla ono nawet w sposób dorozumiany dyrektywy 86/278/EWG, lecz pozostawia włoskie przepisy dotyczące nawozów (Decreto legislativo 75/2010) bez zmian.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia dyrektywy 86/278/EWG oraz zakłócenia rynku oraz konkurencji ze szkodą dla uczestników w sektorze recyklingu osadów organicznych.
 - Ogólny zakaz wykorzystywania osadów organicznych przez recykling w rolnictwie prowadzi do niedopuszczalnych i nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji, co jest nie tylko sprzeczne z dyrektywą 86/278/EWG, ale także wpływa na pozycję rynkową innych podmiotów gospodarczych w sektorze recyklingu osadów organicznych poszkodowanych w ten sposób, że w porównaniu z producentami innych nawozów organicznych i chemicznych znajdują się niekorzystnej sytuacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 296 (2) TFUE, rozporządzenia (UE) 2021/2115 i dyrektywy 86/278/EWG. Brak dochodzenia w sprawie przeinaczenia faktów, niezgodności z wymogami, sprzeczności, ewidentnego braku logiki, nierównego traktowania i poważnego braku uzasadnienia.
 - W zakresie, w jakim zatwierdzony przez Komisję plan strategiczny WPR na lata 2023–2027 zakazuje stosowania osadów organicznych i innych odpadów poddanych recyklingowi w ramach operacji R10, a także nawozów nieobjętych rozporządzeniem (UE) 2019/1009, nie ma żadnego uzasadnienia – co świadczy o tym, że nie są spełnione odpowiednie wymagania i że łamane są przepisy dotyczące recyklingu osadów organicznych w rolnictwie – oraz że występuje bezprawne nierówne traktowanie w stosunku do innych nawozów.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) 2021/2015 oraz zasady proporcjonalności

— Osiągnięcie celów zamierzonych za pomocą spornych środków środowiskowych i klimatycznych nie jest w żaden sposób uzależnione od wykorzystania osadów organicznych w rolnictwie ani przez nie zagrożone. To użycie jest całkowicie nieistotne dla osiągnięcia celów ochrony środowiska i poprawy praktyk rolniczych, tak że poniesiona przez skarżących niekorzyść w porównaniu do rzekomo chronionego dobra jest nie tylko nieuzasadniona, ale także nadmierna i nieproporcjonalna.

6. Zarzut szósty dotyczący przekroczenia uprawnień, ponieważ były wykonywane niezgodnie z właściwym pierwotnym celem. Brak przesłanek do wprowadzenia zakazu stosowania osadów ściekowych i produktów z nich pochodzących.

— Decyzja o zakazie wykorzystywania osadów w ramach spornych środków środowiskowych i klimatycznych nie jest wystarczająco oparta na podstawach naukowych i technicznych oraz jest zasadniczo technicznie nieuzasadniona, a zatem odzwierciedla wewnętrzny, chybiony cel wykluczenia ponownego wykorzystania osadów organicznych w rolnictwie, który oznacza, że gospodarstwo, które chce nawozić swoje grunty w ten sposób, znajduje się w niekorzystnej sytuacji finansowej.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 70 rozporządzenia Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. oraz zasady proporcjonalności.

— W zatwierdzonym przez Komisję planie strategicznym WPR na lata 2023–2027 określono pięcioletni okres zobowiązań w odniesieniu do przedmiotowych środków środowiskowych i klimatycznych, podczas gdy art. 70 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2021/2115 przewiduje maksymalny okres 24 miesięcy.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz.U. 2021 L 435, s.1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 2008 r., s. 3).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów (Dz.U. L 150 z 2018 r., s. 109).

(⁴) Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie (Dz.U. L 181 z 1986 r., s. 6).

(⁵) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 z dnia 5 czerwca 2019 r. ustanawiające przepisy dotyczące udostępniania na rynku produktów nawozowych UE, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 i (WE) nr 1107/2009 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2003/2003 (Dz.U. L 170 z 2009 r., s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2023 r. Data Protection Commission/Europejska Rada Ochrony Danych

(Sprawa T-70/23)

(2023/C 127/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Data Protection Commission (przedstawiciele: D. Young, A. Bateman i R. Minch, solicitors, B. Kennelly, SC, D. Fennelly oraz E. Synnott, barristers)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności drugiego wiersza pkt 198 decyzji;